

PREZYDENT MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY	Warszawa, dn. <i>14/03/2017</i>
PE-OP.3130.80.2016.BPO BPE-2-OP/31101/ <i>623</i> /BPO/17	

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

1. Podstawa prawna interpretacji
Art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201).
2. Rozstrzygnięcie
Po rozpatrzeniu wniosku (dalej: „Wnioskodawca”) z dnia 19 grudnia 2016 r., w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej, uzupełnionego w dniach 27 grudnia 2016 r. oraz 20 stycznia 2017 r., postanawiam uznać stanowisko Wnioskodawcy - w przedstawionym stanie faktycznym - za nieprawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.
3. Stan faktyczny/zdarzenie przyszłe przedstawione we wniosku
Wnioskodawca jest przedsiębiorstwem energetycznym prowadzącym działalność w zakresie dystrybucji energii elektrycznej. W przyszłości Wnioskodawca zamierza wystąpić z wnioskiem o wydanie pozwolenia na budowę instalacji o długości powyżej 1 kilometra, służącej do odpłatnego przesyłania lub dystrybucji energii do posiadaczy lokali w budynku, który będzie własnością Wnioskodawcy lub podmiotu trzeciego. Dystrybucja energii poprzez instalację niskiego napięcia nastąpi od trafostacji do układów rozliczeniowo – pomiarowych (liczników), należących do odbiorców będących posiadaczami lokali w budynku.
4. Stanowisko wnioskodawcy
Zdaniem Wnioskodawcy, do pozwolenia na budowę instalacji niskiego napięcia o długości powyżej 1 km, służącej do odpłatnego przesyłania lub dystrybucji energii do posiadaczy lokali, będzie miała zastosowanie stawka opłaty skarbowej określona w części III ust. 9 pkt 1 lit. h) załącznika do ustawy o opłacie skarbowej tj. stawka 155 zł. W szczególności, nie będzie miała do niej zastosowania stawka opłaty skarbowej przewidziana dla pozwolenia na budowę sieci elektroenergetycznych w wysokości 2143 zł, przewidziana w części III ust. 9 pkt 1 lit. f) załącznika do ustawy o opłacie skarbowej.

5. Ocena stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym

Stosownie do brzmienia art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. c) ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz.1827, dalej „ustawa o opłacie skarbowej” lub „u.o.s.”), opłacie skarbowej podlega w sprawach indywidualnych z zakresu administracji publicznej wydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji). Zgodnie z art. 4 u.o.s. wykaz przedmiotów opłaty skarbowej, stawki tej opłaty oraz zwolnienia określa załącznik do ustawy. Część III ust. 9 załącznika do ustawy o opłacie skarbowej odnosi się do pozwoleń wydawanych na podstawie przepisów prawa budowlanego, przy czym, zgodnie z lit. f) opłata skarbowa za wydanie pozwolenia na budowę sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych, gazowych, ciepłych oraz dróg, z wyjątkiem dróg dojazdowych, dojeżdż do budynków i zjazdów z drogi, wynosi 2143 zł, natomiast zgodnie z lit. h) załącznika opłata skarbowa za wydanie pozwolenia na budowę innych budowli wynosi 155 zł.

Ustawa o opłacie skarbowej nie zawiera definicji sieci elektroenergetycznej, w związku z czym należy oprzeć się na przepisach ustawy Prawo energetyczne. Zgodnie z art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz.1059, ze zm., dalej „pr. en.”) przez sieć należy rozumieć instalacje połączone i współpracujące ze sobą, służące do przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, należące do przedsiębiorstwa energetycznego. Brzmienie powyższego przepisu wskazuje, iż przez sieć, w tym sieć elektroenergetyczną, należy rozumieć pewien kompleks, którego zadaniem jest przesyłanie lub dystrybucja energii (por. Prawo Energetyczne. Komentarz Lex 95664: „Przyjmuje się, że sieci elektroenergetyczne można zdefiniować jako zbiór urządzeń: linii napowietrznych i kablowych, stacji transformatorowo-rozdzielczych i rozdzielczych, łączników, dławików, kondensatorów oraz urządzeń pomocniczych, współpracujących ze sobą w celu realizacji zadania, jakim jest przesył energii elektrycznej z elektrowni do dużych węzłów odbiorczych i rozdział pomiędzy odbiorców. Sieci muszą spełniać wymagania o charakterze technicznym i ekonomicznym, zależne od wielkości i rodzaju zasilania odbiorców oraz od rodzaju i wielkości sieci, w szczególności w zakresie:

- 1) wysokiej jakości energii (o której decydują: odpowiedni poziom napięcia, odpowiednia częstotliwość, nieodkształcona krzywa napięcia zasilającego odbiornik, symetria napięć zasilających) i niezawodności zasilania odbiorców;
- 2) niskich kosztów;
- 3) elastyczności sieci (możliwość przystosowywania sieci do zasilania nowych odbiorców i wzrastających obciążeń istniejących);
- 4) prostej i przejrzystej struktury;
- 5) bezpieczeństwa pracy obsługi i użytkowników.)

Z powołanego przepisu, wynika, iż instalacje służące do przesyłu lub dystrybucji energii powinny należeć do przedsiębiorstwa energetycznego. Tymczasem, ze stanu faktycznego wynika, iż dystrybucja energii nastąpi poprzez trafostację do układów rozliczeniowo – pomiarowych (liczników) należących do odbiorców będących posiadaczami lokalu, w budynku, który będzie własnością Wnioskodawcy lub podmiotu trzeciego. Powyższa okoliczność, nie przesądza jednak, iż przedmiotowy obiekt nie mieści się w definicji zawartej w art. 3 pkt 11 pr. en. (por. uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN III CZP 105/05 z dnia 08.03.2006 r.: „Skutki przyłączenia do sieci urządzeń, które wcześniej stanowiły, zgodnie z art. 48 i 191 k.c., część składową nieruchomości lub - w braku trwałego związania z nieruchomością czy przesłanek przewidzianych w art. 47 § 2 k.c. - odrębne rzeczy ruchome, są uzależnione od stopnia ich związania z instalacją. Jeżeli urządzenia te zostają tak dalece związane z instalacją należącą do sieci, że spełniają określone w art. 47 § 2 k.c. warunki do uznania ich za część składową, wówczas z chwilą połączenia uzyskują status części składowej tej instalacji. Trzeba przy tym podkreślić, że chodzi o część składową instalacji, a nie przedsiębiorstwa, gdyż w prawie cywilnym pojęcie „części składowej przedsiębiorstwa” nie istnieje. Jeżeli wspomniane urządzenia stają się częścią składową instalacji, dotychczasowy właściciel traci ich własność na rzecz właściciela instalacji, do której zostały one przyłączone, czyli na rzecz przedsiębiorcy sieciowego. Jeżeli natomiast nie dochodzi do tak ścisłego związania z instalacją, że przyłączane urządzenia uzyskują przymiot części składowej, wówczas - mimo połączenia z siecią należącą do przedsiębiorstwa - pozostają one własnością dotychczasowego właściciela. O tym, jaki tytuł prawny do przyłączonych urządzeń będzie przysługiwał w takim wypadku przedsiębiorcy sieciowemu, zdecyduje umowa stron, a jeżeli do jej zawarcia nie dojdzie, właściciel przedsiębiorstwa sieciowego będzie jedynie posiadaczem przyłączonych urządzeń. Decydujące znaczenie dla określenia własności omawianych urządzeń ma zatem stopień ich fizycznego i funkcjonalnego powiązania z siecią należącą do przedsiębiorstwa. Stwierdzenie, czy w konkretnym wypadku spełniona została przesłanka określona w art. 47 § 2 k.c., wymaga ustalenia znaczenia przyłączonego urządzenia dla istniejącej instalacji. Jeżeli odłączenie urządzenia od instalacji uniemożliwia jej prawidłowe funkcjonowanie, czyli prowadzi do jej istotnej zmiany, urządzenie takie - choćby nie było wcześniej własnością właściciela instalacji należącej do sieci - z chwilą przyłączenia do sieci staje się częścią składową tej instalacji. Urządzenia,

których odłączenie nie powoduje zakłóceń w funkcjonowaniu sieci, zachowują natomiast odrębność prawną." Lex 172363). Zdaniem organu podatkowego, stan faktyczny wskazuje, iż odłączenie licznika od instalacji niskiego napięcia uniemożliwiłoby jego funkcjonowanie, a więc należy go uznać za część składową sieci elektroenergetycznej.

Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż przedmiotowy obiekt będzie mieścił się w definicji instalacji zawartej w art. 3 pkt 10 pr. en. zgodnie z którym, przez instalację należy rozumieć urządzenia z układami połączeń między nimi. Z kolei, zgodnie z art. 3 pkt 9 pr. en. przez urządzenia należy rozumieć urządzenia techniczne stosowane w procesach energetycznych. Definicję procesów energetycznych zawiera art. 3 pkt 7 pr. en., zgodnie z którym, są to techniczne procesy w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, magazynowania, dystrybucji oraz użytkowania paliw lub energii. Nie ulega wątpliwości, iż instalacje stanowią elementy składające się na kompleks, jaki tworzy sieć elektroenergetyczna (por. Prawo Energetyczne. Komentarz Lex 95664: „Ustawodawca zatem stworzył pewną strukturę hierarchiczną, która w zależności od liczby urządzeń oraz charakteru współpracy pomiędzy nimi tworzy odpowiednio instalację, sieć lub systemy elektroenergetyczne albo gazowe (...). Zgodnie z komentowaną definicją, instalacje stanowią większą całość składającą się z urządzeń wraz z układami połączeń między nimi. Z kolei instalacje są elementem składowym bardziej kompleksowych pojęć: sieci, gazociągów i linii bezpośrednich oraz systemu gazowego albo elektroenergetycznego.”). Niemniej jednak, należy zauważyć, iż przytoczona definicja nie pozwala jasno określić, w świetle przedstawionego stanu faktycznego, czy projektowana instalacja będzie siecią elektroenergetyczną, czy też instalacją sensu stricto. W tym względzie należy oprzeć się na przepisach rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych (Dz. U. Nr 74 poz. 836, ze zm.). Zgodnie z § 3 pkt 16 instalacja elektryczna to układ przewodów i kabli w budynku wraz ze sprzętem i osprzętem elektroinstalacyjnym, urządzeniami, aparaturą rozdzielczą i sterowniczą, układem pomiarowo-rozliczeniowym, urządzeniami zabezpieczającymi i ochronnymi oraz uziemieniami, mający początek na zaciskach wyjściowych wewnętrznych linii zasilających w złączu i koniec na gniazdach wtyczkowych, wypustach oświetleniowych i zainstalowanych na stałe odbiornikach zasilanych energią elektryczną. Powołana definicja wskazuje, iż pojęcie instalacji odnosi się do układów istniejących wewnątrz budynków, których granicę wyznaczają zaciski wyjściowe. W świetle powyższego nie można więc uznać za instalację układu przewodów na odcinku trafostacja – licznik.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że projektowana instalacja, w świetle przepisów Prawa energetycznego spełnia kryteria pozwalające uznać ją za sieć elektroenergetyczną, nie zaś za instalację.

Ustawa o opłacie skarbowej nie zawiera również własnej definicji budowli, w związku z czym, należy oprzeć się na definicji zawartej w przepisach prawa budowlanego. Zgodnie z art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290 ze zm.) przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Załącznik do ustawy Prawo budowlane w kategorii XXVI obiektów budowlanych wymienia sieci, jak: elektroenergetyczne, telekomunikacyjne, gazowe, ciepłownicze, wodociągowe, kanalizacyjne oraz rurociągi przesyłowe. Z powyższego wynika, iż wskazana w stanie faktycznym instalacja służąca do odpłatnego przesyłania lub dystrybucji energii do posiadaczy lokali w budynku, który będzie własnością Wnioskodawcy lub podmiotu trzeciego, będzie spełniać wymogi pozwalające uznać ją za sieć w świetle Prawa energetycznego. Tym samym, przedmiotową sieć, należy zaliczyć do XXVI kategorii obiektów budowlanych, a co za tym idzie, należy ją uznać za budowlę w świetle art. 3 Prawa budowlanego (por. uzasadnienie wyroku WSA w Łodzi I SA/Łd 1580/12z dnia 06.02.2013 r.: „Podsumowując, sieci techniczne, w tym sieci służące do przesyłania energii elektrycznej (sieci elektroenergetyczne), stanowią budowlę.” Lex 1286945).

Przenosząc rozważania na grunt ustawy o opłacie skarbowej, należy zauważyć, iż jej przepisy nie recypują w pełnej rozciągłości regulacji zawartych w ustawie Prawo budowlane. Wskazuje na to konstrukcja załącznika do u.o.s. „Wykaz Przedmiotów Opłaty Skarbowej, Stawki Tej Opłaty Oraz Zwolnienia”,

który w części III pkt 9 różnicuje wysokość opłaty skarbowej w zależności od przedmiotu zezwolenia. W załączniku brak jest bowiem regulacji przewidującej opłatę skarbową za pozwolenie na budowę budowli. Zawarte są natomiast uregulowania, które różnicują wysokość opłaty skarbowej, w zależności od tego, czy przedmiot pozwolenia na budowę stanowią np. budowle związane z produkcją rolną czy sieci wodociągowe. Z kolei w/w załącznik w części III ust. 9 pkt 1 lit. h) przewiduje opłatę skarbową za pozwolenie na budowę innych budowli, a więc niemieszczących się w pozostałych kategoriach przedmiotów pozwolenia na budowę przewidzianych w w/w załączniku. Powyższe oznacza, iż przepisy u.o.s. mają charakter *lex specialis* w stosunku do Prawa budowlanego (por. uzasadnienie wyroku WSA w Szczecinie I SA/Sz 401/08 z dnia 22.10.2008 r.: „Wobec powyższego należy zgodzić się ze stanowiskiem strony skarżącej, że posługiwanie się kategorią obiektu budowlanego na gruncie opłaty skarbowej jest nieprzydatne. Ustawa ta bowiem zawiera autonomiczny podział odnoszący się do pozwoleń wydawanych na podstawie prawa budowlanego, który nie pokrywa się z kategoriami obiektów budowlanych zawartych w załączniku do ustawy – Prawo budowlane.” CBOSA).

W oparciu o powyższe, należy więc stwierdzić iż przedstawiona w stanie faktycznym instalacja służąca do dystrybucji energii, będzie stanowić sieć elektroenergetyczną dla której u.o.s. przewiduje odrębną stawkę opłaty skarbowej. Projektowana sieć będzie miała długość powyżej 1 km, a więc pozwolenie na jej budowę będzie podlegało opłacie skarbowej przewidzianej w części III ust. 9 pkt 1 lit.f) u.o.s. zgodnie z którym, pozwolenie wydawane na podstawie przepisów prawa budowlanego na budowę sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych, gazowych, ciepłych oraz dróg, z wyjątkiem dróg dojazdowych, dojeżdż do budynków ijazdów z drogi wynosi 2143 zł.

W odniesieniu do pozwolenia na budowę przedmiotowej budowli nie będzie mieć natomiast zastosowania stawka opłaty skarbowej przewidziana w części III ust. 9 pkt 1 lit. h) u.o.s.

W związku z powyższym, stanowisko Strony należy uznać za nieprawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.

6. Pouczenie

Wnioskodawcy przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie po uprzednim wezwaniu na piśmie właściwego organu - w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu aktu lub podjęciu innej czynności - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm., dalej jako „ppsa”). Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa (art. 53 § 2 ppsa). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działalność lub bezczynność są przedmiotem skargi.

z up. PREZYDENTA
MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

Joanna Gutkowska
Zastępca Skarbnika
m. st. Warszawy

RADCA PRAWNY
W BIURZE PODATKOWY I EGZEKUCJI